

Sága mrtvých očí

Hysteria

Sága mrtvých očí

Vášní ve mně člověk zmírá, když má paže šíji svírá,
žíla, co v ní tepe mládí, nerovný boj s chtíčem svádí.
Cítím vůni krve sladkou, kůži jako satén hladkou,
láva žhavá z rány proudí, spálí ústa, která loudí.

Já tě zpátky do svých snů vítám,
dáváš víc, než můžu vzít.

Závidí, kdo před tou bránou nestál, však mřížoví ti skrývá stokrát
t víc,
než stáda dravých stínů lačná písni němých serafínů.
Závidí, kdo před tou bránou nestál, však mřížoví ti skrývá stokrát
t víc,
než příběh, který zpívám, když se do tvých mrtvých očí dívám.

Závist ze tvých očí svítí tenká čára mezi žitím
v temnotách a umíráním, kterému se ztěžka bráním.
Trápení mě navždy zbavíš, dubový kůl do mě vpravíš,
po staletích slunce září, v prach se mění torza tváří.